

An illustration of a woman in traditional Thai attire, including a white and blue long-sleeved dress with a wide blue sash and a blue patterned skirt. She has dark hair styled in a bun with white and blue floral ornaments and a tassel. She is holding a blue and white patterned fan. The background features a traditional Thai pavilion with a thatched roof, green willow branches, and a red sun. The text is in Thai script.

ปิ่นเงินนี้ มีวาสนากับข้า

นักเขียน : นายท่านหอจันทรา

ปันเงินนี้มีวาสนากับข้า

เขียน

นายท่านหอจันทรา

บรรณาธิการและพิสูจน์อักษร

Lapix

ติดต่อได้ที่

FB: OceanBooks

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 และ
ที่แก้ไขเพิ่มเติมทุกฉบับ ห้ามมิให้ผู้ใดทำการคัดลอก ทำซ้ำ ดัดแปลง
เนื้อหาบางส่วนหรือทั้งหมด เพื่อผลิตเป็นรูปเล่มและ/หรือสร้าง
ฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์เพื่อการใด ๆ เว้นแต่ได้รับการอนุญาตจาก
เจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น หากฝ่าฝืนจะดำเนินการทางกฎหมายให้ถึง
ที่สุด

คำโปรย

รับปิ่นเงินหักไว้เพียงเพราะหวังค่ายาแก้แขนพอง ใคร
จะรู้นั่นคือวาสนาที่ดึงดูดนายทุนลับผู้กุมอำนาจล้นฟ้าให้มาตาม
ติด เมื่อสตรีจอมมารยากล้าสวมรอยเป็นผู้มีพระคุณหวังปิ่น
ป่ายจวนอ่อง แม้ค้าอย่างมู่หรันฉีจึงต้องออกโรงทวงสิทธิ์

ทว่าค่าปิดปากเรื่องถอนพิษงูครานี้ นางขอคิดบัญชี
هماทั้งคลังสมบัติและตำแหน่งพระชายาจิ้นชินอ่องก็แล้วกัน

บทที่ 1 ปีนเงิน

ยามซวี ศาการิมน้ำสำนักศึกษาหลวงประจำมณฑลเนื่องแน่นไปด้วยบัณฑิตชายหญิง งานเลี้ยงอำลาจบการศึกษาเต็มไปด้วยการแลกเปลี่ยนของแทนใจและการจับคู่สร้างเส้นสายทางการเมือง โต๊ะยาวกลางศาลาถูกจัดไว้สำหรับบรรดาลูกหลานขุนนางชั้นสูง ส่วนโต๊ะมุมอ้อมริมระเบียงตกเป็นของบัณฑิตตระกูลขุนนางปลายแถว

มู่หรงฉีนั่งอยู่มุมที่เงียบสงบที่สุดของศาลา นางใช้ตะเกียบคีบเนื้อปลาเข้าปากอย่างเชื่องช้า ไม่สนใจสายตาเหยียดหยามจากบัณฑิตร่วมสำนักศึกษา ข้างกายมีหลินซีสหายสนิทผู้เป็นบุตรศรัทธาใหญ่ นั่งขบเคี้ยวเคี้ยวฟันมองไปกลางศาลา

"เจ้าดูเชี่ยหรงอันลิ แสร้งทำเป็นเอียงอาย ทั้งที่ดวงตาจ้องจะสุมปืนหยกของคุณชายโจวอยู่รอมร่อ" หลินซีแค้นเสียงต่ำทงอยากจะลุกไปคว้าโต๊ะกลางงาน

มู่หรงฉีปรายตามองตาม เชี่ยหรงอัน คุณหนูใหญ่แห่งจวนผู้ว่าการเมืองกำลังยืนอยู่กลางวงล้อม ใบหน้างดงามก้มต่ำ

ริมฝีปากเม้มเข้าหากันคล้ายคนขวยเขิน เบื้องหน้าของนางคือ
โจวจินหวา บุตรชายเสนาบดีจากเมืองหลวงที่กำลังยื่นปิ่นหยก
สลักลายวิจิตรให้

"ปิ่นหยกชิ้นนี้สั่งทำจากช่างฝีมืออันดับหนึ่งในเมือง
หลวง คู่ควรกับสตรีที่เพียบพร้อมเช่นคุณหนูเซียเพียงผู้เดียว"
โจวจินหวากล่าวด้วยน้ำเสียงโอ้อวด หวังประกาศบารมีและ
แสดงความเป็นเจ้าของ

เซียทรงอันยืนมีรับปิ่นหยกชิ้นนั้น ท่าทางอ่อนช้อยบอบ
บาง "คุณชายโจวสิ้นเปลืองแล้ว ทรงอันมิกล้ารับของมีค่าถึง
เพียงนี้"

ปากบอกมิกล้า แต่มือกลับหยิบปิ่นหยกชิ้นนั้นไปถือไว้
อย่างหวงแหน มุ่หรันฉีสายหน้าเบาๆ นางเห็นมารยาหญิง
เช่นนี้มานับไม่ถ้วนในโลกก่อน สตรีผู้นี้ช่างเกิดมาเพื่อสวม
บทบาทดอกบัวขาวอย่างแท้จริง

ทว่าฉากรักหวานชื่นของบัณฑิตตระกูลใหญ่กลับต้อง
หยุดชะงัก เมื่อบุรุษผู้หนึ่งก้าวออกมาจากเบื้องหลังกุ้ทรงจิ้น

บุรุษผู้นั้นสวมชุดผ้าฝ้ายสีเทาเข้มเนื้อหยาบ ไร้ลวดลาย
ประดับ รูปร่างสูงใหญ่สง่างามทว่ากลับมีสถานะเป็นเพียง

ผู้ติดตามของคุณชายกู้ ช่งเซียวเหยียนก้าวมายืนเบื้องหน้าเซี่ย
หรงอัน ฝ่ามือใหญ่ยื่นป็นเงินเรียบงายไร้วดลายออกไป

"เซี่ยหรงอัน สิ่งนี้มอบให้เจ้า"

น้ำเสียงทุ้มต่ำของเขาราบเรียบ ไม่มีคำหวานหู ไม่มีท่าที
ประจบประแจง ทัวทั้งศาลาเจียบกริบลงทันตา บัณฑิตหลาย
คนเบิกตากว้างก่อนจะลอบมองหน้ากันด้วยความขบขัน บ่าว
รับใช้ผู้หนึ่งช่างกล้าอาจเื้อมมอบของแทนใจให้คุณหนูใหญ่
ตระกูลเซี่ย

เซี่ยหรงอันมองป็นเงินในมือเขา รอยยิ้มบนใบหน้าแข็ง
ค้ำ แวดตาของนางปรากฏร่องรอยดูแคลนพาดผ่านก่อนจะถูก
แทนที่ด้วยความลำบากใจ นางขยับตัวถอยหลังไปครึ่งก้าว
ซ่อนมือที่ถือป็นหยกไว้ในแขนเสื้อ

"คุณชายช่ง หรงอันรับไว้ไม่ได้" นางเอ่ยด้วยน้ำเสียง
แผ่วเบา เจือความเวทนาที่เสแสร้งขึ้น

"ของสิ่งนี้มีค่าเกินไปสำหรับผู้ติดตามเช่นท่าน ท่านหา
เงินมาด้วยความยากลำบาก ควรเก็บป็นเล่มนี้ไว้แลกเปลี่ยน
เป็นเสบียงอาหารในยามจำเป็นดีกว่า"

คำกล่าวนั้นฟังดูมีเมตตา ทว่ากลับเป็นการตบหน้าและ

เหยียบย่ำสถานะของช่งเซียวเหยียนให้จมดินต่อหน้าธารกำนัล นางจงใจใช้ความยากจนของเขามาเป็นเครื่องเชิดชูความสูงส่งของตนเอง

โจวจินหวาประสานเสียงหัวเราะเย้ยหยัน เขาก้าวมาขวางหน้าเซียวหรงอันราวกับผู้ปกป้อง "คุณหนูเซียวช่างมีเมตตาเหลือเกิน แต่น่าเสียดายที่คนบางคนไม่รู้จักเจียมกะลათัว เป็นเพียงบ่าวรับใช้กันครั้น ช่างกล้าเอาเศษเงินมาตีราคาคุณหนูใหญ่ตระกูลเซียว หากข้าเป็นเจ้า ข้าคงเอาหน้ามุดลงดินไปแล้ว"

เสียงหัวเราะของกลุ่มบัณฑิตที่ประจบโจวจินหวาดังระงม ช่งเซียวเหยียนยังคงยืนนิ่ง ใบหน้าหล่อเหลาของเขาไม่มีความโกรธเกรี้ยว มีเพียงดวงตาสีนิลที่มีดครี้มลง ฝ่ามือใหญ่ค่อยๆ ลดลงข้างลำตัว ปืนเงินในมือถูกบีบจนงอโค้งตามแรงอารมณ์ที่ถูกกดทับไว้

กู่หรงจิ้นขยับตัวคล้ายจะเข้ามาห้ามปราม ทว่าช่งเซียวเหยียนเพียงปรายตามองสหายเป็นเชิงห้าม เขาหมุนตัวเตรียมก้าวเดินออกจากศาลา

จังหวะนั่นเอง เซียวหรงอันลอบสบตากับสาวใช้คนสนิทที่กำลังยกถาดน้ำแกงเดือดพล่านเดินผ่านมา นางสร้างทำเป็น

ขยับตัวหลบทาง ทว่าปลายเท้ากลับสะดุดเข้ากับชายกระโปรง
ตนเองอย่างจงใจ

ร่างอรชรโอนเอนไปชนสาวใช้ ถาดไม้ในมือสาวใช้พลิก
คว่ำ ขามกระเบื้องลอยละลื้อ น้ำแกงเดือดจัดพุ่งตรงไปยังแผ่น
หลังของช่งเซียวเหยียนที่กำลังหันหลังเดินจากไป

เหตุการณ์เกิดขึ้นรวดเร็ว ไม่มีผู้ใดคาดคิดและไม่มีผู้ใด
ขยับตัวทัน

มู่หรั้นฉีที่จับตาดูการแสดงละครฉากนี้อยู่ตลอดเวลาพูด
ลุกขึ้น สัญชาตญาณพี่สาวคนโตที่เคยปกป้องน้องชายจากการ
ถูกรังแกทำงานไวกว่าความคิด นางถีบเก้าอี้ไม้ตรงหน้าออกให้
พ้นทาง พุ่งตัวแทรกผ่านกลุ่มบัณฑิตที่กำลังยืนตะลึง

นางก้าวขวางแผ่นหลังของบุรุษชุดเทา สะบัดชายแขน
เสื้อกว้างของชุดบัณฑิตสีฟ้าครามขึ้นบัง พร้อมกับคว้าถาดไม้
เปล่าบนโต๊ะใกล้เคียงขึ้นปะทะ

ขามกระเบื้องแตกกระจาย น้ำแกงเดือดพล่านสาด
กระหนาบถาดไม้และท่อนแขนซ้ายของมู่หรั้นฉีจนเปียกชุ่ม ความ
ร้อนลวกผิวหนังจนแสบสัน ทว่านางเพียงขมวดคิ้วเล็กน้อย ไม่
ส่งเสียงร้องออกมาแม้แต่ครึ่งคำ

ความเจ็บเข้าปกคลุมศาลาริมน้ำราวกับถูกแช่แข็ง ช่ง
เซียวเหียนชะงักฝีเท้า เขาหันกลับมาองแผ่นหลังบอบบาง
ของสตรีที่ยืนกางแขนขวางอยู่เบื้องหน้า

ช่งเซียวเหียนมองหยดน้ำแกงที่ไหลซึมผ่านเนื้อผ้าของ
นาง แววดตาที่เคยเย็นชาและว่างเปล่าปรากฏคลื่นอารมณ์
ประหลาดพาดผ่าน เขาไม่คาดคิดว่าจะมีผู้ใดกล้าเอาตัวเข้ามา
ขวางน้ำร้อนแทนบ่าวรับใช้ที่ถูกทุกคนเหยียดหยาม

มู่หฺร้นฉีลดถาดไม้ในมือลง นางสะบัดคราบน้ำแกงออก
จากแขนเสื้ออย่างเชื่องช้า ก่อนจะหมุนตัวกลับมาเผชิญหน้า
กับเซียวหฺร่งอันที่กำลังยื่นหน้าชิดเผือด แสร้งทำเป็นตกใจกับ
เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

ใบหน้าจิมลิ้มพริ้มเพราของมู่หฺร้นฉีไม่มีรอยยิ้มกะล่อน
อย่างที่เคยเป็น นางปรายตามองหยดน้ำแกงบนพื้นสลับกับ
ใบหน้าของเซียวหฺร่งอัน

"คุณหนูเซียว" น้ำเสียงของมู่หฺร้นฉีราบเรียบทว่าดังก้อง
กังวานในความเงียบ

"มารยาทตระกูลผู้ว่าการเมือง ช่างเปิดหูเปิดตาข้าเสีย
จริง"

บทที่ 2 ป้ายอาณัติพิธีในรองเท้าเก่า

เชยฺหรงอันไบหน้าซีดเผือดสลบแดงกำ หยาदनํ้าตาร่วง
เผาะลงบนพวงแก้มอย่างถูกจิ้งหะ นางขบริมฝีปากล่างพลาง
ก้าวถอยหลังไปซ่อนตัวอยู่หลังโจวจินหา

"มู่หฺร้นฉี เจ้ากล่าวหาข้าเกินไปแล้ว สาวใช้ผู้นี้ซุ่มซำม
เดินสะดุดชายกระโปรงข้า ข้าตกใจจนทำสิ่งใดไม่ถูก เหตุใดเจ้า
ต้องปรี๊ดปรัว่าข้าจงใจสาदनํ้าแกงด้วยเล่า"

นํ้าเสียงของนางสิ้นเครือ แผงความน้อยเนื้อต่ำใจราวกับ
ถูกรังแกอย่างหนัก บัณฑิตรอบข้างเริ่มส่งเสียงซุบซิบเข้าข้าง
คุณหนูใหญ่ตระกูลเซี่ย

โจวจินหาก้าวออกมาเบื้องหน้า ยึดอกปกป้องสตรีใน
ดวงใจ "มู่หฺร้นฉี เจ้าเป็นเพียงบุตรีขุนนางปลายแถว ช่างกล้า
กำريبเลิบบาน คุณหนูเซี่ยบอบบางปานนี้ จะมีเรี่ยวแรงไปผลัก
สาวใช้ได้อย่างไร เจ้าเสนอหน้าเจ็บตัวแทนบ่าวรับใช้ชั้นต่ำเพื่อ
เรียกร้องความสนใจ ช่างน่าขันสิ้นดี"

มู่หฺร้นฉีปิดเศษกระเบื้องที่ติดอยู่บนแขนเสื้อออกอย่างใจ
เย็น นางเลิกคิ้วมองคุณชายจากเมืองหลวงตั้งแต่หัวจรดเท้า

"คุณชายโจวกล่าวได้ถูกต้อง คุณหนูเซียบอบบางปานนี้ เพียง สะดุดชายกระโปรงตนเอง ทว่าสาวใช้ร่างใหญ่โตกลับลอยละ ลิวไปพร้อมถาดน้ำแกงเดือด รวากับถูกยอผีมือซัดฝ่ามือใส่ ช่างเป็นเรื่องบังเอิญที่ขัดกับหลักเหตุผลยิ่งนัก"

เสียงซุบซิบในศาลาเจียบลงทันตา หลายคนเริ่มมองตาม ตระกะของมู่หฺร้นฉี สาวใช้ของเซี่ยหรงอันก้มหน้าหลบตา ตัว สั่นเทาด้วยความหวาดกลัว

"ส่วนเรื่องที่ข้าเสนอหน้า" มู่หฺร้นฉีก้าวเข้าไปใกล้โจวจิน หาวครึ่งก้าว แวตาดेतเตี้ยไม่มีร่องรอยความขลาดกลัว

"สำนักศึกษาหลวงคือสถานที่ ขัดเกล่าปัญญาและ จริยธรรม บัณฑิตชั้นสูงรังแกผู้ติดตามของคุณชายกู่กลางงาน เลี้ยงอำลา หากเรื่องนี้แพร่พรายออกไป ชื่อเสียงของคุณชาย โจวในเมืองหลวงคงต่างพร้อย ข้าเพียงออกมารักษาน้ำตา ของพวกท่าน มิให้ผู้คนครหาว่าบัณฑิตตระกูลใหญ่รุ่มรังแกผู้ไร้ ทางสู้"

โจวจินหาวหน้าตึง ใบหน้าหล่อเหลาบิดเบี้ยวด้วยความ โกรธที่ถูกสตรีบ้านนอกตอกกลับจนหาคำเถียงไม่ทัน เขาชี้ หน้ามู่หฺร้นฉีหมายจะด่าทอ ทว่าแวตาดำเย็นเยียบของบุรุษชุด

เทาที่ก้าวขึ้นมายืนอยู่เบื้องหลังนางกลับทำให้เขาชะงักค้าง

ช่งเซียวเหยียนขยับมายืนเคียงข้างมู่หฺรั่นฉี ร่างสูงใหญ่
กำยำแผ่กลืนอายุกตตันบางอย่างที่ทำให้ผู้คนรอบข้างหายใจ
สะดุด เขาหลุบตามองรอยแดงบนท่อนแขนของสตรีที่โผล่
ออกมาเล็กน้อย

นางสูงเพียงระดับอกตนเองเท่านั้น นางไม่ร้องครวญ
คราง ไม่ทวงถามความดีความชอบ เพียงยื่นหยัดเผชิญหน้ากับ
ผู้มีอำนาจเพื่อปกป้องบุรุษที่นางมองว่าเป็นเพียงคนรับใช้

มู่หฺรั่นฉีหันกลับมาสบตากับเขา นางสังเกตเห็นปิ่นเงินใน
มือใหญ่ที่ถูกบีบจนโค้งงอ บรรยากาศรอบตัวเขามีดครึ้มราวกับ
พายุที่กำลังก่อตัว เพื่อยุติความวุ่นวายก่อนที่บิดานางจะ
เดือดร้อน นางจึงคลี่ยิ้มบางเบา ยื่นมือออกไปเบื้องหน้าเขา

"คุณชายช่ง ปิ่นเงินเล่มนั้น หากไม่มีผู้ใดเห็นค่า ข้า
ขอรับมันไว้แลกกับค่ายาแก้แขนพองได้หรือไม่"

คำกล่าวนั้นเรียบง่าย ทว่าสะท้อนไปทั้งศาลา เชี่ยวหร่ง
อันที่เพิ่งปฏิเสธปิ่นเล่มนั้นไปถึงกับเบิกตากว้าง แววตาของนาง
เต็มไปด้วยความริษยาและดูแคลนระคนกัน มู่หฺรั่นฉีจึงใจรับ
ของเหลือเดนเพื่อฉีกหน้านางต่อหน้าผู้คน

ซ่งเซียวเหียนมองฝ่ามือขาวผ่องที่ยื่นมาตรงหน้า แววดาที่เคียวว่างเปล่าปรากฏประกายลึกล้ำ เขาไม่ได้เอ่ยคำหวาน ไม่ได้แสดงท่าทีซาบซึ้ง ทว่าฝ่ามือใหญ่กลับคลายออก วางปิ่นเงินที่บิดเบี้ยวเล่มนั้นลงบนฝ่ามือของนางอย่างแผ่วเบา

ปลายนิ้วสากระคายเฉียดผ่านผิวเนียนนุ่ม มู่หรงฉีชะงักไปชั่วครู่เมื่อสัมผัสได้ถึงรอยด้านบนฝ่ามือของเขา ซึ่งมีไชรอยด้านของคนทำงานกันคร่ำ ทว่าคล้ายรอยด้านจากการจับอาวุธมายาวนาน

ก่อนที่นางจะได้ไตร่ตรอง ซ่งเซียวเหียนก็ล้วงเข้าไปในสาบเสื้อ ดึงป้ายหยกสีดำสนิทสลักกลดลายพยัคฆ์เหี้ยบเมฆาออกมา เขาโยนมันลงบนฝ่ามือของนางทับปิ่นเงินเล่มนั้น

มู่หรงฉีรับป้ายหยกไว้ด้วยความฉงน เนื้อหยกเย็นเฉียบ และมีน้ำหนักมากเกินกว่าจะเป็นของประดับธรรมดา นางเงยหน้าขึ้นมองเขา ทว่าบุรุษเบื้องหน้ากลับหมุนตัวหันหลังเตรียมจากไป

"ซ่งเซียวเหียน" กู้หรงจิ้นเอ่ยเรียกสหายด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา คล้ายต้องการเตือนสติเรื่องป้ายหยกชิ้นนั้น ทว่าสายไปเสียแล้ว

บุรุษชุดเทาหยุดฝีเท้า เขาปรายตามองเขี้ยวหงอันและโจวจินฮาวด้วยสายตาที่คล้ายมองมดปลวกไร้ค่า ก่อนจะทิ้งสายตาไว้ที่ร่างของสตรีผู้ถือป้ายหยกประจำตัวของเขา

"จดจำวาจาของเจ้าในคืนนี้ไว้ มู่หรรณฉี สิ่งใดที่ข้ามอบให้ ย่อมไม่มีผู้ใดในแผ่นดินนี้กล้าพรากมันไปจากเจ้า"

ซ่งเซียวเหยียนกล่าวทิ้งท้ายด้วยน้ำเสียงราบเรียบทว่าแฝงอำนาจบางอย่างที่ทำให้ผู้คนในงานเลี้ยงชะงักค้าง

บทที่ 3 เปื่องหลังหน้ากาก

ยามเหมา ภายในห้องพักท้ายสำนักศึกษาหลวงประจำมณฑล บรรยากาศยังคงถูกปกคลุมด้วยความเงิบสงัด บัณฑิตส่วนใหญ่ยังคงหลับใหลหลังจากเหน็ดเหนื่อยกับงานเลี้ยงอำลาเมื่อคืน

มูหฺร้นฉีนั่งขัดสมาธิอยู่บนขอบเตียงไม้กระดานที่ส่งเสียงเอี้ยดฮึดทุกครั้งทีซบตัว นิ้วมือเรียวยาวของนางกำลังไล่ไปตามลวดลายสลักบนเนื้อหยกสีดำสนิท หยกชิ้นนี้เย็นเฉียบ มีน้ำหนักถ่วงมือผิดจากหยกประดับทั่วไปที่สตรีมักใช้ห้อยเอว ลวดลายพยัคฆ์เหยียบเมฆาที่สลักไว้บนผิวนั้นประณีตและดูฉูดฉาดราวกับมีชีวิต เพียงแค่มองก็รับรู้ได้ถึงกลิ่นอายของอำนาจที่ซุกซ่อนอยู่

เมื่อคืนหลังจากเดินหนีออกมาจากศาลาริมน้ำ นางพิจารณาสิ่งนี้อยู่นาน บุรุษชุดเทาผู้นั้นเป็นเพียงผู้ติดตามของคุณชายกู่ เป็นบ่าวรับใช้กันครัวที่ถูกโจวจินหวาและเซี่ยหรงอันดูแคลนสารพัด เหตุใดเขาจึงมีของล้ำค่าปานนี้ติดตัว ซ้ำยังกล้ากล่าววาจาโอหังว่าไม่มีผู้ใดในแผ่นดินกล้าพรากมันไปจากนาง

สัญญาอนุญาตของการดิ้นรนเอาตัวรอดในโลกก่อนร้อง
เตือนมู่หฺร้นฉืออย่างหนักหน่วง ของสิ่งนี้หากนำไปโรงรับจำนำ
คงได้ตัวเงินมาต่อชีวิตครอบครัวของนางและส่งเสียน้องชาย
เรียนได้หลายปี ทว่าหากพลาดพลั้งนำไปให้หลงจูที่รู้จัก
ลวดลายนี้เข้า มันอาจกลายเป็นป้ายอาญาสิทธิ์ที่น่าภัยมาสู่หัว
บิดาของนางแทน

นางพ่นลมหายใจออกมายืดยาว ตัดสินใจเก็บเรื่องการ
ขายหยกชิ้นนี้พับใส่ลิ้นชักความทรงจำไปก่อน มู่หฺร้นฉือหีบมิด
ลิ้นเล่มเล็กที่ซ่อนไว้ใต้หมอนออกมา

พลิกกรองเท้าผ้าฝ้ายคู่เก่าของตนขึ้น กริดปลายมิดลงบน
พื้นรองเท้าหนาอย่างระมัดระวัง สร้างช่องว่างขนาดพอดีกับ
ป้ายหยก ยัดมันลงไปจนลึกสุด ก่อนจะใช้เข็มและด้ายที่เตรียม
ไว้เย็บปิดรอยขาดนั้นอย่างแนบเนียน

แม้ยามก้าวเดินอาจจะรู้สึกขัดงำมเท้าไปบ้าง แต่นี่คือ
สถานที่ที่ปลอดภัยที่สุดสำหรับของล้ำค่าที่ไม่อาจประเมินที่ค่าที่
ไปได้

มู่หฺร้นฉือสวมรองเท้ากลับเข้าที่ กระทีบเท้าลงบนพื้นไม้
สองสามครั้งเพื่อทดสอบความมั่นคง เมื่อเห็นว่าไม่มีสิ่งใดผิด

สังเกต นางจึงหันไปมัดห่อผ้าสี่ซัดที่บรรจุเสื้อผ้าเพียงไม่กี่ชุด ขึ้นสะพานหลัง ข้าวของของนางมีเพียงเท่านั้น ไม่มีตำราล้ำค่า ไม่มีเครื่องประดับมีราคา มีเพียงสมุดจดบันทึกสูตรยาสมุนไพร ที่นางคัดลอกไว้ด้วยตนเอง

นางกวาดสายตามองห้องพักขอมชอนี่เป็นครั้งสุดท้าย ก่อนจะผลักบานประตูไม้และก้าวเดินจากไปโดยไม่มี ความ อารมณ์

ลานกว้างหน้าสำนักศึกษาหลวงยามนี้เริ่มมีบ่าวไพร่และ รถม้าของบรรดาลูกหลานตระกูลขุนนางมาจอดรอรับเจ้านาย กลับภูมิลำเนา มู่หรั่งฉีเดินเลาะไปตามระเบียบทางเดิน หลีกเลี่ยงการเผชิญหน้ากับกลุ่มบัณฑิตที่ยังคงจับกลุ่มวิจารณ์ เหตุการณ์สาदन้าแกงเมื่อคืน

ขณะที่นางกำลังจะก้าวพ้นประตูข้างของสำนักศึกษา เพื่อไปจ้างเกวียนเทียมวัวกลับอำเภอของตน สายตาก็ปะทะ เข้ากับรถม้าคันใหญ่ประดับม่านผ้าไหมสีชมพูอ่อน สัญลักษณ์ ตระกูลเซียสลักเด่นหราอยู่บนตัวรถด้วยทองเหลืองขัดเงา

มู่หรั่งฉีชะงักฝีเท้า นางขยับตัวหลบหลังรูปปั้นสิงโตหิน หน้าประตูโดยสัญชาตญาณ บ่าวรับใช้ชายสองคนในชุดของ

จวนผู้ว่าการเมืองกำลังยืนกระซิบกระซาบกันอยู่ข้างล้อรถม้า
ท่าทางลับลมคมในของทั้งคู่ทำให้นางต้องเงี่ยหูฟัง

"เมื่อคืนคุณหนูใหญ่โกรธจนอาละวาดทำลายข้าวของใน
ห้องพักไปเสียครึ่ง ถาดน้ำแกงนั้นทำให้นางเสียน้ำต่อหน้า
คุณชายโจว ยังมีนั่งเด็กตระกูลมู่เน้นอีกที่กล้าสอดมือเข้ามายุ่ง"
บ่าวคนแรกเอ่ยด้วยน้ำเสียงสอพลอ สายตาสอดส่ายไปมาราว
กับกลัวผู้ใดมาได้ยิน

"คุณหนูใหญ่สั่งให้ชำนางจดหมายด่วนล่วงหน้าไปมอบให้
ผู้ว่าการเมือง" บ่าวคนที่สองตบหน้าอกเสื้อตนเองเบาๆ แสดง
ท่าทีโอ้อวด

"เนื้อความในจดหมายระบุชัดเจน บิดาของนั่งเด็กแซมมู่
เป็นเพียงนายอำเภอชายแดนที่ยากไร้ ผู้ว่าการเมืองมีอำนาจ
ปกครองทั้งมณฑล เพียงกระดิกนิ้วสั่งการพ่อค้าคนกลาง ก็
สามารถบีบเส้นทางค้าขายสมุนไพรของอำเภอนั้นได้แล้ว"

"ดียิ่ง ให้พวกมันอดตายไปเสียทั้งครอบครัว โทษฐานที่
กล้าขัดหูขัดตาคุณหนูใหญ่ตระกูลเซีย สตรีบ้านนอกที่ไม่มี
แม้แต่ปิ่นปักผมดีๆ กล้าเสนอหน้ามารับของแทนใจขวางตา
คุณหนูใหญ่ ช่างไม่เจียมกะลาหัว"

มู่หรัณฉีได้ยินบพสนทนานั้นอย่างชัดเจนทุกถ้อยคำ นางไม่แสดงท่าทีตื่นตระหนก ไม่มีแม้แต่ร่องรอยของความหวาดกลัวบนใบหน้าจิ้มลิ้มพริ้มเพรา มุมปากของนางเพียงยกขึ้นเล็กน้อย แววตาคมกริบทอประกายเย็นชา

เซียะหรงอันช่างเป็นดอกบัวขาวที่อาบยาพิษโดยแท้ ต่อหน้าบัณฑิตชายแสร้งทำเป็นอ่อนแอบบอบบาง ลับหลังกลับใช้อำนาจบิดาข่มเหงผู้ที่ด้อยกว่าเพื่อระบายโทสะและรักษาหน้าตาของตนเอง

เส้นทางทำกินของอำเภอที่บิดานางปกครองอยู่ ส่วนใหญ่พึ่งพาการเก็บเกี่ยวสมุนไพรป่าส่งขายเข้าเมือง หากเซียตั้งหยวนสั่งปิดเส้นทางค้าขายหรือบีบให้พ่อค้าคนกลางรับซื้อสมุนไพรจากชาวบ้าน บิดาของนางที่เป็นนายอำเภอตงฉินคงต้องยอมก้มหัวรับใช้ขุนนางกังฉินเพื่อแลกกับปากท้องของชาวเมือง ครอบครัวของนางและชาวบ้านย่อมได้รับความเดือดร้อนอย่างหนักแน่

มู่หรัณฉีหมุนตัวเดินกลับเข้าไปในเงาของกำแพง สมอของนางทำงานอย่างรวดเร็ว ในเมื่อตระกูลเซียคิดจะตัดท่อน้ำเลี้ยงเพื่อบีบให้นางจนตรอก นางก็ต้องหาแหล่งเงินทุนใหม่ที่

ใหญ่พอจะต่อกรกับผู้ว่าการเมืองได้

ภาพของเจ้าแก่น้อยสวี่ เจ้าของเครือข่ายโรงเตี๊ยมและร้านแลกเงินผุดขึ้นมาในหัว สตรีผู้นั้นเป็นแม่ค้าหน้าเลือดที่มองเห็นเพียงผลกำไร ไม่สนใจชั่วอำนาจทางการเมือง หากนางสามารถนำสูตรยาสมุนไพรล้ำค่าจากยุคปัจจุบันที่บันทึกไว้ในหัวไปเสนอขาย ย่อมต้องดึงดูดความสนใจของเจ้าแก่น้อยสวี่ได้อย่างแน่นอน

มู่หรงฉีกระชับสายห่อผ้าบนบ่า แววดาของนางเด็ดเดี่ยวมั่นคง นางจะไม่ยอมปล่อยให้ครอบครัวต้องตกเป็นเหยื่อของตระกูลเซีย และจะไม่ยอมให้การเอาตัวเข้าขวางน้ำแกงเมื่อคืนสูญเปล่า

นางก้าวเดินออกจากสำนักศึกษาหลวงด้วยเส้นทางสายหลัง มุ่งหน้าสู่เป้าหมายใหม่ ทั้งเรื่องราววุ่นวายของบัณฑิตและป้ายหยกปริศนาไว้เบื้องหลังชั่วคราว

บทที่ 4 เส้นทางของจิ้งจอกน้อย

ขณะที่ร่างบอบบางก้าวพ้นประตูไม้บานเก่าของสำนักศึกษา ภายในเรือนไฟหยกที่ตั้งอยู่ลึกเข้าไปในเขตพักอาศัยของผู้ติดตาม บรรยากาศกลับแตกต่างจากความวุ่นวายภายนอกอย่างสิ้นเชิง

ปลายยามเหม่า ช่งเซียวเหยียนยืนหยัดอยู่กลางห้องพักผ่อนซอ เขาถอดเสื้อผ้าฝ้ายสีเทาเนื้อหยาบโยนทิ้งลงบนพนักเก้าอี้อย่างไร้เยื่อใย ก่อนจะสวมทับด้วยเสื้อคลุมตัวยาวสีดำสนิทที่ตัดเย็บจากไหมฟ้า

ทรวดทรงและเนื้อผ้าที่พลิ้วไหวตามจังหวะขยับตัวบ่งบอกถึงราคาที่เหมาะสมค่ามิได้ ท่าที่ค้อมหลังเจียมเนื้อเจียมตัวแบบบ่าวรับใช้มลายหายไปสิ้น สลัดคราบชายกันครว้ต้อยต่ำเหลือเพียงกลิ่นอายแห่งอำนาจที่แผ่ขยายจนอากาศในห้องคล้ายจะหยุดนิ่ง

ซื่ออี เร้นกายออกจากเงาหลังฉากกันไม้ คุณเขาลงเบื้องหน้าผู้เป็นนายด้วยท่วงท่าเจียมเขียบไร้สุ้มเสียง

"รายงานมา" น้ำเสียงทุ้มต่ำเอ่ยสั่ง ราบเรียบทว่าเย็น

เยียบ

"คุณชายโจวส่งจดหมายด่วนกลับเมืองหลวงพะยะคะ อ้างว่าถูกบัณฑิตชั้นต่ำรังแก หวังให้บิดาที่เป็นเสนาบดีกรมขุนนางออกหน้าจัดการ" ชื่ออีรายงานตามตรง แหวตาแฝงความดูแคลนคุณชายเสเพลผู้นั้น

มุมปากของช่งเซียวเหียนยกขึ้นเล็กน้อย เป็นรอยยิ้มที่ปราศจากความขบขัน "ปล่อยให้เขาส่งไป โจวซ่างซู่จะได้รู้ตัวว่าบุตรชายโง่มของเขากำลังแกว่งเท้าหาเสี้ยน บัญชีส่วยที่ดินที่พวกมันยกออกไป ข้าจะค่อยๆ คิดทบทวนทบทองทีหลัง"

"ส่วนเรื่องของคุณหนูใหญ่ตระกูลเซียว" ชื่ออีรายงานต่อ

"นางส่งบ่าวรับใช้ล่องหน้าไปแจ้งแก่ผู้ว่าการเมืองเซียวให้ใช้อำนาจปิดเส้นทางค้าขายสมุนไพรของอำเภอที่บิดาแม่มางมู่ปกครองอยู่ หวังบีบให้ครอบครัวของนางอดตายเพื่อระบายโทสะเรื่องเมื่อคืนพะยะคะ"

นัยน์ตาสีนิลของช่งเซียวเหียนหรือลง ความมืดมิดสายหนึ่งพาดผ่านดวงตา เขาเดินไปทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้ไม้ ปลายนิ้วเคาะลงบนที่วางแขนเป็นจังหวะเชื่องช้า

"คุณหนูเซียวผู้มีเมตตา ถึงกับใช้อำนาจบิดาบีบคั้น

ครอบครัวขุนนางผู้น้อยเพียงเพราะถูกขัดใจ" ช่งเซียวเหยียน
แค้นเสียด

"ช่างขัดกับภาพลักษณ์สตรีผู้กล้าหาญที่ยอมเสียดชีวิต
ดูพิชฌุให้ข้าในป่าที่วันนั้นเสียดจริง"

ซืออีเงยหน้าขึ้นเล็กน้อย "ท่านอ๋องทรงสงสัยเรื่อง
บุญคุณช่วยชีวิตหรือพะย่ะค่ะ"

"สัญญาตัญญาณคนเราหลอกกันไม่ได้ สตรีที่กล้าเอาตัว
เข้าขวางน้ำแกงเดือดพล่านเพื่อปกป้องคนแปลกหน้า ย่อม
แตกต่างจากสตรีที่ใช้แผนสกปรกลอบกัดผู้อื่นลับหลัง" ช่ง
เซียวเหยียนหลุบตามองฝ่ามือขวาของตนเอง รอยสัมผัสจาก
ปลายนิ้วเนียนนุ่มที่เฉียดผ่านตอนมอบปิ่นเงินยังคงเด่นชัดใน
ความทรงจำ

ใบหน้าจิ้มลิ้มพริ้มเพราะที่ไม่มีแม้แต่ความหวาดกลัวยาม
ปะทะกับโจวจินหวา แววดาเด็ดเดี้ยวตอนที่รับปิ่นเงินหักของ
เขาไปถือไว้ ช่งเซียวเหยียนตระหนักว่าตนเองประเมินสตรีแหม่ม
ผู้นี้ต่ำเกินไป นางไม่ใช่สตรีบ้านนอกที่โง่งม แต่เป็นจิ้งจอกน้อย
ที่รู้จักใช้สถานการณ์ให้เป็นประโยชน์ ทั้งยังกล้าหาญจนน่า
ประหลาดใจ